

A HITEL

a most meginduló új évfolyam munkatervében akarhat-e többet, mint közelebb vinni a megvalósuláshoz az eltelt két év folyamán felvetett s ép napjainkban érő, vajdó gondolatokat. Ha azt mondjuk az 1938. év első számának beköszöntőjében, hogy csak folytatni kívánjuk az elkezdett munkát, érzésünk szerint a leg-többre határoztuk el magunkat. Nem vagyunk csökönyösen ragaszkodók a kitaposott ösvényhez, távol áll tőlünk ez a korai konzervativizmus épúgy, mint az a hiedelem, hogy időszerű lenne az eszmék körének önelégült lezárása, de mégis kényszerülünk megállapítani, hogy nincs okunk újabbat mondani és időszerűbbre gondolni, mint amit frissnek véltünk s időszerűnek az eltelt két év megnyilatkozásra alkalmas pillanataiban. Hiszen az eszmék lassan érnek, a helyzet még lassabban változik. A kisebbségi életfutam második köre — amelyről egy év leforgása alatt annyiszor írtunk — ime: csak most lesz nyilvánvalóvá az avatatlan szeme előtt is; a belső építő munka, a gazdasági és köz-művelődési tervszerűség csak most tolul előtérbe; az, amit nyolc eddigi füzetünkben meg nem szüntünk állítani és bizonyítani, a *transzloan realizmus* szükségessége csak napjainkban lesz kisebbségi programunk tengelyévé. A kisebbségi életváltás tényei-nek és következményeinek tárgyilagos figyelése s az átalakulás irányaira való rámutatás volt eddig a célunk; mi több lehet a jövőben? Igaz, tárgyilagosan meg kell állapítanunk, hogy a „második kör” hajtóerejét nem a bekövetkezett *külső kényszertől* vártuk, hanem a belső érés folyamatának gyorsulásától, a szűk-ségelemek szűke belátástól reméltük eddig. Ez azonban mit sem változtat a lényegen. A „második kör” rajtjában állunk immár közel félesztendeje s ez az állapot mindennél időszerűbbé teszi népközösségünk gondolkodásának és életformájának gyökeres revízióját és új köréleti stílus életbeléptetését. Szervezkedésünk síkján a keretek helyett a tartalom lesz hangsúlyos; társadal-munkának nem a képviselői szervezet *fellebbezései*, hanem az egységbe tömörülés *ellenálló ereje* hozza meg az időszerű meg-oldást, tehát minden törekvésnek arra kell irányulnia, hogy köz-művelődésünk és gazdasági életünk az arra hivatott intézmény vagy intézmények keretében megtalálja felelőseit. Most dől el, — most inkább, mint valaha, — hogy népközösségünk megértette-e vagy sem a kisebbségi élet tanítását, mely a Magyar Szövetség, a Gazdasági Tanács és a Közművelődési Tanács elveinek a valóra váltását kívánja.

A HITEL SZERKESZTŐI